

POIKOSET

Jäsenjulkaisu nro 10

Huhtikuu 2010

*Poikosten suvun edustajia Wanhat Wehkeet –tiloissa Karstulassa 2009 –sukukokouksessa
Tapahtuma on sukukokouksen valitseman uuden hallituksen esittely*

Keväinen tervehdys suvulle !

Heinäkuussa 2009 vietimme sukuseuramme 10-vuotisjuhlaa Karstulassa Wanhojen Wehkeiden juhlatiloissa. Paikalle oli saapunut sukuamme n. 150 henkilöä. Oli museokierros, hyvää ruokaa, yhdessäoloa, monipuolinen ohjelma, näytelmä ja tanssit. Suuret kiitokset kaikille juhliin osallistuneille! Oli mukavaa tavata Teitä kaikkia. Osalla oli mm. serkujen tapaaminen. Seuraava sukujuhla on toivottu pidettäväksi samoissa tiloissa. Olemme varanneet seuraavan sukutapaamisen Wanhoihin Wehkeisiin **31.7.2011**.

Sunnuntaina osallistuimme Ju-

Kirkonmenojen jälkeen oli sankarivainajien muistaminen ja tapulikahvit. Siirryimme takaisin kirkkoon. Alkoi sunnuntaipäivän juhlava urku-tuokio. Uruissa olivat musii-kin monitaiturit Heikki ja Pentti Rasi. Lämpimät kiitokset myös urkureille!

Sukuseuran hallitus on alkanut jo valmistella vuoden 2011 sukutapaamista. Koko suvulta odotetaan piirroksia/ehdotuksia sukuvaakunan malliksi. Ryhtykääpä asti piirtämään suvulle vaakuna! Paras ehdotus palkitaan.

Sukukirja etenee myös. Sukukirjaan kaivataan edelleen juttuja sukumme vaiheista/henkilöistä. Samoin valokuvia kaivataan edelleen lisää. Kuvia voi toimittaa Antti ja Taisto Poikoselle. Toivon koko suvun joukolla aktivoituvan lemaan kirjan hyväksi. On liian iso urakka Antin ja Taiston työstää kirjaa kaksistaan. Tarvi-taan apuvoimia! Poikosethan ovat ”värikästä porukkaa” saisimme aikaan myös värikään sukukirjan? Suvusta löytyy paljon juttuja ja lahjakkaita ihmisiä joka lähtöön.

malanpalvelukseen Karstulan kirkossa. Lämpimät kiitokset Poiksalon perheelle. Kirkkoherra Mauri Poiksalon saarnasi Jumalanpalveluksessa. Upeääniset tyttäret Karoliina ja Pamela lauloivat. Samoin kiitokset Maria ja Heta Sammalistolle (laulu/viulu) upeasta esityksestä.

Suvussa on voimaa — kaikki hommiin!

Hyvää kevättä ja kesää kaikille!

Anne Poikonen

hallituksen puh.joht.

Perälän talon pihalla Rasin perhe 25.6.1961. Takana vanhemmat: Vieno ja Heikki, vasemmalta Jaakko, Leena, Laila, istu massa mummu Hilma Maria sylissänsä Hannu, oikealla tytöt Eeva ja Maija-Liisa. Näiden jälkeen perheeseen tulivat Jukka, Pirkko, Veli-Pekka ja Tiina.

Helapuro 25.6.1961 Yrjö Poikosella

Molemmat kuvat yllä ovat valokuvaaja Pykösen filmeistä, mitkä ovat Karstulan kunnan hallussa

Kalle Poikonen muistelee vuonna 1925:

”Ei ollu elämä enne heleppoa, ku ol näläkä-vuosia lapsuuve aekaa jo monta enne niitä suuria näläkävuosia. Ei voa sattunu sillo monta peräjäläkee. Isän, Humpi vanha Junno, kerto, että ei se näläkä vielä mittää, mutta ku tul ne kulukutaovit sillo soa aekaa. Se ol se sota, jollonka ne tappel Karstulassaki Enojoe varrella elokuussa vuonna 1808. Kuolleita roatoja ol jokvarresssa vielä seoroavana kevväänäki haesemassa. Ei niitä kukkaa männy haotoamaa, ku ne pelekäs niije kummitteleva, jos niihi männöö koskema. Nimismies pakotti lopulta jotku niitä haotoamaa.

No melekei samallaesta se ol sitte 60 vuotta myöhemmi, kun näläkä tappo kerjäläesiä. Niitä talavella kerättii teije varsilta riihi ja sitte kevväällä haovattii. Vetkankanna haotuumoassa on isoja kuoppia alareonassa, ku ne vaenaat sinne monnee kerroksee loaottii mätänemmää. Kae pappiki niitä siunas, vaekkei nimiä tiennä. Toas harven väk kylissä kerjäläeste kulettamie kulukutaotie takia. Niihi kuol äet ja vel Jussi ja joka talosta joku ja joestae kuoltii iha perekunnittae nii, ettei meinanna aena löytyä haotaa viejeä.

Papista tulki mieleen, että rippikoulu ol meikä-läeselle vaekeata., vaekka lukkarinkoulussa olin lukemaa oppimassa sitä enne. Mine vieläkkää ymmärrä, mikä paekka siitä paran, ku katkismusta pit ulukoa opetella. Soaha ne opetukset sieltä jokkaene lukutaetone nähä, millo siihe on tarvetta. Vasta kolomannella kerralla pappi peästi ripille. Meinas tehä minusta suvu musta lampaa. No, änkytinhä minä sillonki vähä, ni kae seki haettas. Jotkut siitä kiusaski. Lovviisaki pilikkas Humpi änkypojaks, mutta kuitenkin sitte muutama vuoje perästä suostu, ku sanon, että haluvaesin peästä nukkumaa sen paeja helemalle.

Ol sitä nuorena ohtoa, ku pit männä naemisii pahinpana näläkäaekana. Ei sitä vielä sillo perustanna paljo elämä huolista. Vel Ellu ol männy Lovviisa sisare Kaesan kanssa yhtee jo par vuotta enne. Taes olla syytä siinä, että Lovviisa pelekäs jeäväsä vanhakspiijaks, ni Kaesa meille rupes puhemieheks ja eihä siinä ollu paljo miettimistä, ku samalta kylältä oltii ja vanhemmatki tuns tosesa oekei hyvi. Ostettii

Ellu kans yhessä Vastingilta Konttila Konttisilta. Niillä taes olla verovelekoa, ku ne nii mielellää sitä möe.

Ei peästy muuttamaa sinne, ku vasta seoroavana kesänä, jollonka jo tul rukkiitaki, ettei het rennennä ruveta pettää kuorta jyrsimää, vaekka ei myö sitä syöty, ku vähä malliks, ettei noapurit oes katehtinu. Junno pit huole, että rukkiita ol aena muutamaks vuojeks varastossa. Velje muija Kaesa mulla ol mukana, ku Konttilaa muutetii. Ellu ja Lovviisa ol vuorostaa kippeitä. Minä oli vasta paranna vartauvista jo toese kerra. Se ol nii paha taoti, että tukkaki lähti peästä. Lavantaoviks lasarettie lääkärit sitä kuuluu nimittelevä.

Kalle ja Anna Lovviisa (os. Krook) Poikonen

Hyvä akaha minä Lovviisasta saen, vaekka tah-toha se vähä liikoa meäreällä, mitä tehää. Neo nuo Ruukit semmosia, ku neo pappissukua ja tottunna meäreämää. Kyllähä se muute män, mutta ku se Lovviisa tahto, että koko Konttila annetaa meijä vanhimmalle pojalle Matille, joka sen sitte hummas moalima tuulii. Pit tuvassa kaoppoa ja työt pellolla jäe huonolle hoelijolle. Rengit makas oja penkalla. Siitä ku mäni sanomaa, nii äöhkäs voa mulle, ett liikoaki tekevät. Konttila joutumine vieraesii kässii käv nii Lovviisa luonnolle, että sen takia se kuol jo 1913 par vuotta sej jäläkee.

Ol siinä syytinkiläesellä olemista, ku talloo tul vieras isäntä. Enneä ei männy tuppaa syömää muije kansa samassa ruokapöyvässä. Myö asuttii Pitkässä kammarissa ja keittiö ol yhteine. Siinä kävki sitten nii, että isäntä Pouha Heikki kerra juovuksissa kirvee kanssa ol tulossa rähi-semmää keittiö peältä. Vieläki näkky ovessa kirvee jäläki. Ov ol haassa, se pelasti. Lovviisa kuoltua en semmosta elämätä jeäny katelemmaa, voa muuti Hermannin huushollii Liepeelle Kalamarii. Sinne joutu Pouha syytingi maksamaa. Hermannin tykkäs, kuv vielä kykeni aotta-

maa aetae panemisessa, puunteossa ja riiehe lämmityksessä ja monessa muussa pienessä työssä. Ussei voa tahto tulla mielee riittä lämmittäessä pien tyttön Tilta, joka kahe vanhana tul pitkä tukka liehue minua Konttilassa kahtomaa riiehe lämmityksessä nii ilosena ja eläväesenä, Sitte se kerra tul totisena ja sano, että oon nii kipeä, nii kipeä, eikä männy monta päeveä ku kuol. Kolome muu tyttäre kuolema ei tuntunu nii pahalta, kun nei osanna vielä puhua. Aetan peällä ov vielä Tilta palamikko tallessa.

Oltii jo enne Mati isännäks tulloa Konttila lisäks ostettu Suojärvi ja Harju. Niistä oes ollu talot Hermannille ja Vertille. Ei oes tarvinnu Vertinkää lähteä jo 18-vuotiaana Ameriikkaa, josta ei oo joutanna ies kertoakaa käömää. Voa hyvihä seon siellä pärjännä tehastyössä, on kolome poekoaki ja talot ja tavarat. Nii, meille tul jako talloo jo Ellu kans, ku se män ja hakkas Liejulla tukkimännikköä haloks, ku sei ymmärtännä, että puulaakit ol jo alakanna maksamaa seleveä rahhoa tukkipuusta. Jakamise jäläkee sae ite kuki hakata halakosa mistä lystäs. Myö myötii tukkia ja ostettiin Harju ja Suojärvi.

En oo muute monella nii kommeata laolueäntä kuullu ku vel Ellulla. Kyllä mehtä raeku. ku vietii pärepuita Lapimyllylle ja Ellu laolo kuorma peällä. Sem mylly rakentamine olki ensimmäesiä kunno töetä Konttilaa tultua. Nii no olha se kytöje kuokkimine tietysti kans. Soatii muutama ryssä töehi myllylle. Ne ku tek kova roehu kalliolle ja koato kylymeä vettä peälle, ni kyllä kallio vähitelle rappaotu. Soatii vesvoemoa, jolla jaohettii jyviä ja tehtii pärreitä kattoja varte.

Meijä äkäpussi Viinuki ol veljesä luona Ameriikassa toestakymmentä vuotta ja tul miehesä kanssa joku vuos sitte nii varakkaana poes, että osti tuosta noapurista talo, nii että seki on nyt talolline, vaekkei siitä oes uskonu kunno ihmistä tuleva. Äetisä kiusalla män 17 vanhana kihloehinki, vaekka ei siitä sen kummempoa tullu. No, moalima koulii. Soatto seki Viinua koulia, ku se asu Meinartissa Verti luona. Vertti sen kanssa tul parraete toemee. Ol Viinu kerra suuttunna Verti Lyytii nii, että muutti muualle Ameriikassa, mutta kerto palanneensa nöyränä takasi

muutama viiko perästä – ei vissii riittännä kieltaeto.

Meijä Eetla ol tasasemma luontone. Se män Riihahhoo minijäks. Arvattii, että koville se siellä joutuu, niinku kävki, ku lapsiaki tul melekei joka ohrille. Keohkotaoti sen nujers. Meillä ei oo ollu sitä taotia, että sieltä se sen ol soanu.

Konttila 1950-luvulla

Se tuntu mukavalle, ku muutettii Konttilaa takasi kevväällä 1917. Konttilassa ol sitte jo Ruunanieme Matti isäntänä, ku Hermannin män moaliskuulla kyselemmää Matilta kaora siementä. Sillä reissulla Matti möe Konttila Hermannille melekei väkiste, tae oekeastaa sem möe Mati emäntä, joka pakotti Mati laskemaa hintoa vielä viimeks nii paljo, että kaoppa synty. Hinta ol 35.000 markkoa. Ei jeännä Hermannille kovinkaa paljo velekoa, ku se möe Liepee ja siihe jo ostamasa Riihimäe. Sitä ei voa oo Hermannille kukkaa sanonna, mite ol mahollista, että ku Hermannin iltoa myöte ajo Kalamarrii takasi, ni het oamulla Kalamarissa tul joku vastaa ja sano, että sinä oot kuulemma öyllö ostanna Konttila.

Peäs Hermannin erroo Liepee kivisistä pellostä ja appesa Kalamari Eeriki silimälläpijosta ja Eerikkiki sae välmatkoa köyhänä pitämääsä vävvy. Aholat osti Liepee ja Riihimäe kakisteleмата. Nii tul Hermannista oekea talolline ku moataki o yl sata hehtaaria. Neljä poekoaki sillä on kasvamassa. Vanhin alakaa jo olla aeka mies ja yks tytär jo naemisissa.”

Taisto Poikonen suvun historiaan ja suulliseen perimätietoon perustuen – kotona opitulla murteella

TAAVETTI POIKONEN – ”Pohjos- taavetteja ei mene kolmeatoista tusi- naan eikä kahdestatoista tule täyteen”

Talollinen Taavetti Poikonen syntyi vuonna 1871 Karstulan Rantakylän Pohjosmäellä. Hän oli vanhin Joonas Poikosen eloonjääneistä lapsista, joita syntyi yhteensä 17 kolmen eri vaimon kanssa. Hän avioitui vuonna 1892 Hilma Katariina Matintytär Oikarin (1870 - 1951) kanssa ja heille syntyi 11 lasta, joista kaksi kuoli lapsena ja yksi nuorena. Taavetti itse kuoli täytettyään 53 vuotta.

Taavetti Poikonen ja hänen vaimonsa Hilma ostivat lokakuun 15 päivänä 1895 talonosuuden Pohjosmäen tilasta Taavetin isältä, Joonakselta. Kaupan hinta oli kuu-
situhatta viisisataa Suomen markkaa kul-
lassa. Ehtona kauppakirjassa Joonaksen
sanoin oli, että Joonaksen veli ”Juho on
hoitettava kuolemaansa asti paitsi, jos lystää
minun hoitooni Luksanniemelle tulla, niin
hän on siellä minun hoitettava ja minä vas-
taan testamentistaan 400 markasta veljemme
Heikille tahi jos hän jo mainittu veljeni Juho
peräyttää tämän testamenttinsa niin maksan
mainitut 400 markkaa sitten itselleen hänelle tahi
määräämälleen.” Taavetti omisti sekä Pohjosmäen
että Luksanniemen talot isänsä kuoltua.

Leskeksi jäätyään Hilma Poikonen myi talokau-
passa 5 päivänä huhtikuuta 1929 neljänneksen
Pohjosmäen tilasta tyttärensä miehelle William
Kumpuselle ja pidätti itselleen seuraavan elin-
kautisen syytingin eli eläkkeen:

”1) Minulle on vuosittain suoritettava yksi (1) hl
rukiita, yksi (1) hl ohria, kolme (3) hl perunoita,
kymmenen (10) kiloa sianlihaa, kymmenen (10)
kiloa naudanlihaa, kaksikymmentä (20) kiloa
voita, viisi (5) kiloa kahvia, kahdeksan (8) kiloa
sokeria ja viisi (5) kiloa riissi- tai mannaryynejä
2) Joka kolmas vuosi tulee minun saada yhdet
naisten lapikaskengät.”

Taavetti Poikosen kerrotaan olleen aikansa
maanviljelijäpolven ensimmäinen mies Karstu-
lassa luonteensa ja töidensä perusteella. Hänen
luonteeseensa kuului ensin harkita ja suunnitella
asiat ja sitten toteuttaa laaditut suunnitelmat
sisukkaan, vastuksista lannistumattoman työn
kautta. Tämä luonteen piirre nostatti hänen ta-
loutensa arvoon ja varallisuuteen, joka haki ver-

toja oman pitäjän rajojen ulkopuolellakin. Hän
oli koko sydäimestään ”maassa kiinni”.

Hän harjoitti elämänsä maanviljelystä ja karjan-
hoitoa. ”Oli lypsykarjaa – paljon – oli sarvipää-
tä, oli nupoa. Oli kantakirjassonnikin, Piimäsep-
pä nimeltään. Rengastettu sierainten läpi ja
korvassa kantakirjamerkki”, kuten Ines Seppä-
nen, Taavetin nuorin lapsi on muistelmissaan
kirjoittanut.

Kuvassa Taavetti Ines-tytär sylissä ja vaimo
Hilma oikealla, takana lapsia vasemmalta Al-
bin, Eino, Edla ja oikealla Lauri, edessä Kerttu

Hän hankki kymmeniä hehtaareja uutta maata
raivaamalla suuria soita saaden ne harvinaisen
hyviksi viljelymaiksi ja isältään, Joonakselta,
perimiään hoiti parhaalla mahdollisella tavalla.
Tästä seurauksena oli, että hänellä oli maan an-
tia kolme ”varaa”: oma vara, vieraan vara ja
hätävara. Ja näistä varoistaan hän auliisti antoi
tarvitsevalle kohtuulista maksua vastaan. Hyvin
merkille pantavaa on, että Taavetti Poikonen
suosi köyhiä ja hädässä olevia auttaen heitä ensi
tilassa. Niinpä elintarvikepulan aikana hän otti
ruokakuntaansa kymmeniä alustalaisiaan, joiden
kanssa tasan syötiin nauriit, turnipsit, petäjän
kuori tai julkinen jumalanvilja. Hän teki itse
tarmokkaasti työtä, opetti lapsensa kunnioitta-
maan ja tekemään työtä sekä arvosti korkealle
jokaisen rehellisen ja kunniallisen työn.

”Tämän maan mustan mullan sykintää kuunteli
maanviljelijä Poikonen, sitä ymmärsi ja sitä
kuuli, sille kuiskeelle kuuliainen oli totellen
maaemon vähäisimpiäkin vihjauksia. Ja kun
hän näin oppi ”maan ääntä” kuuntelemaan ja
ymmärtämään, myös maa totteli häntä. Näin

muodostui keskustelu kuolleen maan ja elävän ihmisen kesken runsaita hedelmiä kantavaksi eläväksi todellisuudeksi, rikassisältöiseksi joka-päiväiseksi elämäksi, jollainen suodaan vain harvoille opillisen sivistyksen saaneille, saati sitten aapiskirjan kukkoa koulumestarinaan käyttäneelle talonpojalle, jollainen oli myös Taavetti Poikonen. – Suuren ja vaikeasti opittavan läksyn jätti maanviljelijä Poikonen jälkeensä kannattavan maanviljelyksen etevänä harjoittajana paikkakunnallaan.” (Pesola Vaito, opettaja, Saarijärven Paavo 1925).

Taavetti Poikonen oli maanviljelyksen ohella tarkoin aikansa uudistuksen ja edistyksen sekä taloudellisen ja kunnallisen elämän huomattava edustaja Karstulassa. Hän perusti rahalaitoksen ja hankki lapsillensa ammattiopetusta kansanopistoissa ja maamieskouluissa – todistus yritteliästä ja valistusystävällisestä miehestä, jollaisia harvoin tapaa koulusivistystä saamattomissa talonpojissa. Häneltä riitti varoja Jyväskylään perustettavan yliopiston tukemiseen ja Saarijärven Paavoon, nykyiseen Keski-suomalaiseen. Kerrotaanpa hänen jopa palauttaneen porsaiden hinnasta, kun pahnueesta jo kotiin vietynä oli kuollut useampi porsas – rehti suomalainen suoraselkäinen mies.

Hän toimi uutterasti myös kulkuyhteyksien parantamiseksi paikkakunnallaan. Hän teki ja kunnossa piti omilla varoillaan useita kilometrejä pitkiä kyläteitä yleiseltä maanteiltä molempiin taloihinsa Karstulan korpikylässä. Hän perusti höyrysahan Karstulan kirkonkylään ja kesällä 1924 osti omnibus-auton välittämään liikennettä Karstulan ja toisten paikkakuntien välillä.

Hänen kerrotaan ottaneen osaa Suomen ”vapustaisteluun” tapansa mukaan täydellisemmin kuin kenties yksikään toinen Karstulassa ja ehkä koko Keski-Suomessa. Ikänsä perusteella hän ei voinut olla enää rintamamiehenä, mutta jo syyskesällä 1917 hän oli innokkaimpia suojeluskunta-aatteen kannattajia. Hän lähetti rintamalle ainoan täysikasvuisen poikansa ja renkinsä, jolle maksoi rintamallaoloajalta täyden palkan. Itse hän keräsi yhden tai kahden hevosen kanssa varoja Karstulan Kirkonkylän ja Kangasahon suojeluskunnan esikunnalle hankkien säkillisiä leipää ja ryynejä esikunnan varastoon, lihaa tuli kinkku-kaupalla, voita kiloittain ja piimää tonneittain. Lahjoitusten suurimpana tekijänä sanotaan olleen Taavetti Poikonen itse. Hänen kerro-

taan antaneen Karstulan Kirkonkylän suojeluskunnalle erään kerran raha-avustustakin 500 markkaa, muita pienempiä summia mainitsematta.

”Vakaasti sai aina luottaa, että kun Taavetti Poikonen toimeen ryhtyi, aina asiasta jotakin tuli; ja pyytämistä hän ei tarvinnutkaan. Tarpeesta tiedon saatuaan hän tuokiossa porhalsi pihaan kipakalla Karollansa niin että lumi pyrysi ja sitten taas matkaan.”

Itse hän kertoi tästä valmiudestansa: *”Savireet on pantu korjuuseen niin kauaksi, kun on tärkeämpää työtä miehillä ja hevosilla. Ja yksi hevonen on aina valmiina lähtemään, ja jos se ei riitä, pannaan useampia.”*

Kun pitäjäläiset ihmettelivät, kuinka hän saa niin runsaasti varoja suojeluskunnalle, vastasi hän leikkisästi: *”Kaikkea muuta elinkeinoa minä olen koettanut, mutta kerjännyt en vielä ole. Mutta taitaisin siihenkin perehtyä.”*

Hän jätti kauniin muiston jälkeensä lähtiessään kahdella hevosellaan Karstulan sankaripatsaan hakutalkoisiin lähes 60 kilometrin päässä olvalta Myllymäen asemalta. Mukana olleet patsaanhakijat kertoivat, että Taavetti Poikonen tämän tekonsa kautta arvokkaalla tavalla päätti miehekkäästi alkamansa työn Karstulan suojeluskunnan hyväksi.

”Kotikontu tunsu hänen miehekkään astuntansa töminän ja totteli. Kotikylä näki hänessä miehen, jonka käden kosketus ei ole ainoastaan omien kotinurkkien kohentamista tarkoittava, vaan on hyödyksi muillekin. Kotipitäjä käänsi aina luottavan katseensa häneen, kun oli tositarve kyseessä. Kotimaa häntä kutsui, eikä suotta, kun rumat voimat tahtoivat sen elinjuuria katkoa. Näin olivat kodin, kotiseudun ja kotimaan rakkaus puhjenneet Taavetti Poikosessa kukkaan, jollaisen löytäminen ei ole helppo ja jollainen menetys ei ole yhden miespolven aikana hevin korjattavissa.” (Pesola Vaito)

Kirjoittanut lähteinään lehtiartikkeleja ja asiakirjoja käyttänyt Kirsti Leppäaho, Taavetin tyttären (Elsan) pojan (Kaukon) tytär

MANSIKKANIEMESTÄ MARTINKYLÄÄN – PUOLI VUOSISATAA MUSIIKKIA

Sukurasituksen ensioireet

Aivan aluksi on todettava, etten äitini puolelta syntynyt mihin tahansa sukuun, vaan nimenomaan musikaalisena tunnettuun Rasin sukuun, mikä tosiseikka selittää paljon. Ja antanee myös anteeksi joitakin olemassaoloani karakterisoivia ominaisuuksia, kuten yhä pahenevaa innostustani musiikkiin. Lienen saanut kroonisen tartunnan jo ennen syntymääni äitini esiintyessä ja laulaessa Saarijärven kyläkunnilla ns. kiertueilla. Paikkakunnan aktiivinen nuorisoyhdistys järjesti niitä Kimmo Chydeniuksen, silloisen nimismiehen pojan, johdolla Pullistuksen nuorisokerhon hyväksi. Tartuntaa pahensi muu suku, joka kokoontuessaan usein lauloi yhdessä eri instrumenttien, kuten pianon, haitarin tai kitaran, säestyksellä.

Asuimme äitini kanssa 1960-luvun alkupuolella Mansikkaniemessä, aivan Saarijärven kirkonkylän keskustan tuntumassa. Paikalliset kulttuuripiirit saivat ainakin talvisin kiintoisan lisäyksen rikkaaseen musiikkielämäänsä, kun minä noin kaksivuotiaasta alkaen lauloin suureen ääneen ”Kiitäkää Hellaa, kiitäkää Hellaa...” äitini kuljettaessa minua potkurilla kauppa-asioillaan. Virsiä ja muitakin lauluja olin oppinut mummultani Ida Rasilta ja äidiltäni, joka kuului myös kirkkokuoroon.

Seuraava muistikuvani liittyy vuoteen 1963 ja Suojan taloon, jossa järjestettiin paljon erilaisia tapahtumia taiteen ja liikunnan jaloilla saroilla. Tapahtuman nimeä ja järjestäjää en muista, mutta tarkoitus kuitenkin oli, että laulaisin suurelle yleisölle korkealta esiintymislavalta. Takavasemmalla, flyygelin äärellä, istui jo säestäjäkin, joka luulakseni oli lukion saksan opettaja, maisteri Ella Huovinen. Mutta minäpä en halunnut laulaa. Minua maaniteltiin, minua kehoteltiin, minua jopa komenneltiin. Tuloksetta. Viimein joku keksi lahjoa minut! Jollakin tapahtuman järjestelyihin osallistuneella aikuisella oli mukanaan karamelleja, joista hän antoi minulle yhden sillä ehdolla, että suostuisin laulamaan. Hyväksyin tarjouksen. Yleisöön päin kääntyen tokaisin: ”Oottakaa vähän, minä syön ensin tän karkin.” Ja niin minä kaikessa rauhassa lavan reunalla seisten avasin karamellipaperin, laitoin harvinaisen herkun poskeen ja mutustelin sen viimeiseen muruun asti. Sitten minä lauloin ”Jänis istui maassa torkkuen”.

Kun v. 1966 täytin seitsemän, äitini päätti, että minun pitää aloittaa säntilliset musiikkiopinnot. Niinpä hän osti minulle pianon Marttalasta. Tämän v. 1924 Saksassa valmistetun Blüthner-merkkisen pianon arvellaan tätä ennen kuuluneen lotille. Ajan saatossa piano oli saanut kolhuja, eikä se ehkä senkään vuoksi maksanut kovin paljon äidilleni, pienipalkkaiselle puhelunvälittäjälle. Kun sitten menin ensimmäiselle luokalle kansakouluun, aloitin myös pianotunnit. Niitä piti lukion tiloissa ankara, huonosti suomea puhuva venäläinen nainen. Tuolloin asuin Paavon-taloksi kutsutussa kerrostalossa, ja soittotunneille päästäkseni minun oli ylitettävä Paavontie ja kuljettava läntisen hautausmaan sivuitse. Erityisesti pimeinä syys- ja talvi-iltoina mielikuvitukseni sai kauhistuttavat mittasuhteet loihtien eteeni luurankoja ja muita hirvityksiä. Sietämättömän pelottavaksi käyneen matkan ja vihaisen opettajan vuoksi nämä opinnot typistyivät vuoden mittaisiksi.

Yhdeksänvuotiaana pääsin vaihteeksi laulamaan, nyt tosin aivan uudella estradeilla – linja-autoon ja lappilaistalon ullakolle. Minusta oli tullut innokas Peppi Pitkätossu -fani, ja ”Kaikki on vinksin vonksin” asettui luonnollisesti top ten -listan kärkeen. Äänekoskelaisen Koskelan kerhon matkassa ja tätini Tuula Rasin hoivissa pääsin keväällä 1969 lumoavaan Lappiin Ylläs-tunturille. Pitkän ajomatkan aikana oli koetettava viihtyä kaikin keinoin, joten muut matkustajat keksivät laittaa minut laulamaan mikrofoniin Peppi-viisua. Minua yritettiin laulattaa myös perillä, mutta esiintymisjännitykseltäni se onnistui vain Eeli Ylläsjärven majatalon ullakkohuoneessa, jossa serkkuni Matti Rasi jopa nauhoitti esitykseni magnetofonilla.

Kanttoreiden koulussa

Siirryttyäni kolmannelle luokalle syksyllä 1968 aloitin pianotuntini uudelleen. Saarijärvelle oli muuttanut uusi kanttori, Juho Nisula, perheineen, ja äiti oli sopinut tulokkaiden kanssa minulle annettavasta opetuksesta kymmenellä markalla kuukaudessa. Hinta oli täysin nimellinen, mutta kertoo Nisuloiden hyväsydämyydestä.

Mansikkaniemen kanttorilasta tuli henkilökohtainen ”musiikkiopistoni” moniksi vuosiksi. Kävin soittotunneilla tiistaisin, mikä harmitti minua kovasti, sillä se oli myös Aku Ankan ilmes-tympäpäivä. Jouduin odottamaan mieluisan lehden

ääreen pääsyäni todella kauan, sillä ensin kävelin kilometrin verran koulusta kanttorilaan ja tunnin jälkeen vielä nelisen kilometriä täysin päinvastaisella suunnalla sijainneeseen kotiin Mannilantiel- lä. Harrastuksesta teki raskaan lisäksi se, ettei tuohon aikaan tunnettu välipaloja, ja aikaa koulu- aterian ja päivällisen välille ehti kertyä useita tunteja. Toisinaan kuitenkin nälkäisen musiikin- harrastajan oloa helpotti äidillisen kanttorin rou- van, Laina Nisulan, tarjoamat vastapaistetut pullat maidon tai kahvin keralla ennen soittamaan ryh- tymistämme.

Koska ekaluokkalaisena saamani oppi ei ol- lut antanut minulle kummoisiakaan taitoja jatkoa ajatellen, jouduin aloittamaan kaiken alkeista. Aina herttainen ja ystävällisesti hymyilevä rouva Nisula toimi ensimmäisenä opettajanani. Selviy- dyttyäni vuoden, kahden kuluessa riittävän pitkäl- le siirryin itselleen Juho Nisulalle. Se oli Hyvin Pelottavaa, sillä kanttori oli 10-11-vuotiaan näkö-

kulmasta kovin suuri sekä kooltaan että ääneltään. Tosiasiassa hän oli itse leppoi- suus ja hyväntuuli- suus, mikä ei valitet- tavasti kyennyt pois- tamaan alituista jän- nittämistäni.

Pianonsoittoa opiskelin vielä mur- rosikäisenäkin, mutta edistymisen merkitsi myös vaatimustason

kasvua: harjoittelulle oli uhrattava yhä enemmän aikaa. Niinpä silloin tällöin tuli hetkiä, jolloin harrastuksen lopettaminen oli lähellä. Kanttori Nisula oli kuitenkin ilmeisen hyvä nuoren ihmisen sielunliikkeiden tuntija, sillä aina kriittisellä hetkellä hän löysi uuden kappaleen, jota innostuin soittamaan niin, ettei pianon hylkääminen tullut enää mieleenikään! Tästä tunteisiini vetoavasta sävelaarteistosta minua edelleenkin sykähdyttävät Prisowskin ”Reverie” (= Haaveilua) ja Beethovenin ”Kuutamonaatti”, jota harjoittelin erityisen uutterasti kesällä 1973. Jouduin silloin aller- giatutkimuksiin Kinkomaan sairaalaan, enkä saa- nut altistuskokeiden vuoksi mennä ulos kahteen viikkoon. Pitkästytyäni tarpeeksi otin selville, missä sairaalan soittopeliä säilytettiin. Siitä lähti- en livahdin päivittäin pariaksi tunniksi ylimmän kerroksen juhlasaliin, jossa ylhäisessä yksinäi- syydessäni perehdyin ihanan sävellyksen saloihin.

Myöhemmin pääsin esittämäänkin kappaletta, tosin varsin erikoisessa tilaisuudessa. Eräänä syk- synä Saarijärvellä pidettiin kutsunat, ja kanttori Nisula ilmoitti, että minä tulisin soittamaan siellä. Minua hävetti etukäteen suunnattomasti, sillä arvelin, etteivät tuonikäiset herrat piittaa tahdin vertaa klassisesta pianomusiikista. Muutama vuo- si myöhemmin minua tuli puhuttelevaan tunte- maton nuorimies, joka kertoi muistavansa minut noista kutsunnoista ja ihailleensa soittoani kovas- ti. Kerrankin menin sanattomaksi.

Mutta mikään ei ole pysyväistä. Ollessani lukioikäinen tuttu, lämmin ja innostava kanttori vaihtui yllättäen. Seurakunnan kanttori-urkuriksi tuli dir.cant. et mus., myöhemmin myös musiikki- neuvoksen tittelin ansainnut Väinö Viitasalo. Hä- nen oppilaakseen siirryin lopulta varsin mutkat- tomasti tutustuen samalla osaan Viitasalon suur- perhettä, sydämelliseen Helvi-rouvaan ja muka- vaan Kaija-kuopukseen.

Henkilönä kanttori Viitasalo oli minusta hieman keikarimainen, mutta erinomaisen humo- ristinen. Opettajana taas pidin häntä kovin vaati- vana ja edeltäjänsä ”maalailevampana”. Viitasa- lo kohotti pianomusiikin esittämisen minulle ai- van uudenslaisiin sfääreihin, mistä esimerkkinä mainittakoon oppitunti, jolloin Chopinia soittaes- sani Viitasalo itse käyskenteli takanani, teki ha- vaintoja ja jakeli kriittisiä huomautuksia. Se, jos mikä, oli äärimmäisen hermostuttavaa!

Viitasalo laaja-alaisti taitojani ottamalla minut säestäjäksi Saarijärven Orkesteriin v. 1978. Koin unohtumattoman elämyksen itsenäisyys- päivätalaisuudessa esittäessämme yläasteen juhla- salissa Sibeliuksen mahtavan ”Andante Festivon”. Viitasalon ansioksi katson myös yhä loimuavan rakkauteni mieskuoromusiikkia koh- taan, kun Saarijärven Mieslaulajien vappu- konsertti valloitti sydämeni suvereenisti. Romant- tiset ”Warum bist du so ferne, oh, mein Lieb”, ”Kissankello” ja ”Hän kulkevi kuin yli kukkien” saivat silloisen nuoren neidon liikuttumaan kyy- neliin, jotka eivät vielä kukaan ole kokonaan kuivu- neet. Mainittakoon vielä, että Väinö Viitasalo toimi urkurina häissäni v. 1984 ja äitini siunausti- laisuudessa v. 1998.

Kävin pianotunneilla vielä sairaanhoitajaksi opiskellessani v. 1980-1982. Tuona aikana toimin puolivuositain opiston valmistujaisjuhlissa säes- täjänä. Tämän jälkeen olen soittanut ainoastaan huvikseni, mutta toisinaan myös ”yleisön pyyn- nöstä” erilaisissa tilaisuuksissa suvun tai ystävien

kesken joko soolona tai ”duettona” laulajan tai toisen instrumentin rinnalla.

Uusia musikaalisia ulottuvuuksia

Pianon ohella halusin kiihkeästi oppia soittamaan myös kitaraa. Sain 17-vuotislahjaksi hienon Kasuga-merkkisen pelin, jota opettelini näppäilemään kansalaisopistossa v. 1976-1978. Säestystaitoni pääsivät esille koulun joulujuhlissa v. 1977, joka järjestettiin Saarijärven kirkossa. Koulutoverieni Eila Sanilan, Erja Tavailan ja Anna-Liisa Pennasen yhdessä muodostama kvartettimme esitti joululauluja alttarin edessä niin enkelimäisesti, että äidinkielen opettajamme, lähes aina ilmeettömänä Kuminaamanakin tunnettu Aarni Toivanen, tuli ilmeisen vaikutetuksi.

Kitaran lisäksi tutustuin muihinkin instrumentteihin. V. 1984 pääsin debytoimaan huuliharpuilla. Matkalla Ullanlinnanmäen vappujuhlaan tulevan mieheni kanssa lurruttelin ”Ukko-Noonan” Helsingin Kaiivokadulla ohikulkijoiden suureksi huvitukseksi.

Muutettuamme v. 1987 Keravalle liityin seurakunnan Kantaattikuoroon, mihin päätymistäni voidaan kuvata ankaran tieteelliseksi valintaprosessiksi: Tuntematta ketään uudella kotipaikkakunnallamme etsin puhelinluettelosta paikalliset kanttorit ja koska yksi heistä, Pekka Laakkonen, asui osoitetietojensa perusteella naapurissa, ilmoittauduin hänelle! Vuosien 1987-1999 aikana sain olla tekemisissä Bachin upean musiikin kanssa ja toimia myös sopraanojen äänenvälvojana. Tuota epookkia muistelen sekä kaihoa että ylpeyttä tuntien.

Kantaattikuoron ansiokkaan, luovan ja poikamaisen vallattoman johtajan jäätyä eläkkeelle en toistaiseksi ole löytänyt uutta kuoroa tai orkesteria entisten tilalle. Vuosina 2000 ja 2002 tein kuitenkin ”vierailevan sopraanon keikkoja” Hyvinkään kirkon kamarikuoroon, jossa tarvittiin lisäjoukkoja Unkarin ja Saksan esiintymismatkoille. Johtajamme, kanttori-urkuri Teuvo Leutosen johdolla opin paljon uutta ja ikimuistoista. Tähän kategoriaan katson kuuluviksi muun muassa laulamistemme Balatonissa ja Balatonilla sekä Leipzigin kuuluisassa Tuomas-kirkossa. Muutamista kuorotuttavuuksista on lisäksi vuosien varrella kehittynyt lämpimiä, koko perhettämme koskettavia ystävyysuhteita.

Myös oma perheeni on ”musiikinlyömä”. Me käymme muun muassa konserteissa ja pidämme levynkuunteluseisioita. Joskus myös soittamme yhdessä Juhon tarttuessa selloon ja Elinan ja Jaakon viuluun. V. 2006 järjestimme jouluisen konsertin Keravan terveyskeskuksen osasto 2:lla, jossa työskentelin sairaanhoitajana. Pienimuotoiseen tilaisuuteen ennen iltavuoroni alkua pyrittiin tuomaan mukaan fyysisesti heikkokuntoisimmatkin potilaat. Heidän ilonsa liikuttaa minua vieläkin.

Olemme viimein siirtyneet Sipoon Martin-

kylään, jonne muutimme v. 2007 ja jossa musikaaliset aluevaltaukset ovat päässeet jo käyntiin! Järjestimme näet kotonamme neljälle ”lapselliselle” naapurillemme pikkujoulut 12.12.2009, ja ohjelmaa laatiessamme pyysin yhtä isää soittamaan saksofonillaan minun säestykselläni. Harjoiteltuamme Tonym kanssa vain kolme kertaa esitimme 17-henkiselle yleisölle kappaleen ”Kulukset” varsin onnistuneesti. Nyt päämääränämme on yllättää hänen vaimonsa tulevana ystävänpäivänä soittamalla Sibeliuksen Valse lenten, joka oli Tonym ja hänen vaimonsa häävalssi.

Sukurasiuksesta huolimatta - tai juuri sen vuoksi - haluan kiittää äitiäni ja muita tartunnanlähteitä Eino Leinon sanoin: *”Ja kiitospa vihdoin viimeinen, kun laulun lahjan sa annoit, kun riemut ja murheet lapsosen näin sävelten siivin sa kannoit! Sen sulta, sulta ma yksin sain, ja sulle siitä ma vastaan ain. Ja leiviskästäni tilin teen, miten käytin ma kanteleen.”*

Sipoon Martinkylässä 8.1.2010

Tiina Lindholm

Liisa Rasin ensimmäinen hirvi

Metsästys ei ole erityisemmin kiinnostanut aivan pienestä asti, mutta lähes joka syksy on tullut käytyä sorsametsällä isän ja muiden sukulaisten mukana. Enemmän metsästys alkoi kiinnostaa vasta muutama vuosi sitten. Toissa kesänä sitten sain metsästyskortin ja heti saman syksynä ammuin hirvimerkin. Siitä se sitten alkoi.

Valmius

Istuin viileänä joulukuun aamuna passissa aukon laidassa hieman väsyneenä edellisestä illasta. Makkarat oli juuri paistettu ja nyt vain odoteltiin. Aamulla hirvikopilla oli puhuttu, että eiköhän se tänään lopeteta tämä metsästys. Jäljellä oli enää yksi hirvi, joka oli riistanhoitoyhdistyksen lupa-hirvi, ja oli siis menossa myyntiin. Hetken istuskeltuani sain tietoa, että koira haukkuu sarvipäistä hirveä. Kohta alkoikin kuulua koiran haukku läheltä, jolloin tajusin että nyt se tulee ja suoraan tänne.

Tilanne aktivoitui

Samassa aukon laidasta tuli sarvipäinen hirvi suoraan kohti koira kannoillaan. Tähtäsin, mutta en ampunut vaan päätin odottaa vielä hetken. Hirvi kääntyi kylki minuun päin - matkaa ei ollut kuin noin 30 metriä. Tähtäsin rintakehään ja ammuin. Laukauksen jälkeen ensimmäinen ajatus oli, että osuikohan se ollenkaan. Myöhemmin kuitenkin selvisi, että paukku osui suoraan keuhkoihin. Hir-

vi käveli vielä jonkun matkaa ja kaatui sitten. Siellä se sitten köllötteli pienen männyn juurella, neljä piikkinen hirvi.

Kuin konsanaan voittajan tunteet

Tunne oli uskomaton. En kyllä aamulla lähtiessäni uskonut kaatavani hirveä ja vieläpä sarvipäätä. Ensimmäinen onnittelija oli pappani, joka oli ollut viereisessä passissa. Hän tökkäsi lakkiini havun oksan kaatajan merkiksi.

Hetken kuluttua onnitteluja alkoi sadella enemmänkin. Kaikki hirvimiehet kävivät onnittelemassa ja porukan pomo tökkäsi vielä toisenkin havun oksan lakkiini. Myöhemmin sai kuulla hauskoja kommentteja metsästäjiltä, siitä miten "raaka nainen" olen ja ettei minulle kannata tulla kovin uhoamaan. Tämä oli mahtava päätös hirvikaudelle. Mukana oli kuitenkin paljon tuuria, sillä usein sitä ensimmäistä hirveä voi joutua odottamaan pitkään.

Yleensä ihmiset ihmettelevät metsästysharrastustani juuri siksi, että olen tyttö. Metsästys ei kuitenkaan katso henkilön ikää tai sukupuolta vaan sopii hyvin kaikille. Riittää että on vain tarpeeksi innostusta. Mukavaa on ollut, ettei yhdeltäkään metsästäjältä ole kuulunut epäilyjä amputaidoista tai muusta, vaan kaikki ovat olleet kannustavia. Ja tärkeintähän tässä harrastuksessa on, että kaikilla on mukavaa.

Liisa Rasi on Karstulasta Pihlputaalle asutun Lauri Rasin pojan pojan tytär.

Sukusketsi Poikosille 11.7.2009

Juho "Junno" Poikonen 1788 – 1873 ja Krook, Salintuva isäntä, ajankohta heinäkuu1860-65

JUNNO: Metällekö mänet, ku oot pyssyn kanssa liikkeellä. Et kae oravaa meinoa ampua, sehä on nyt huonossa kesäkarvassa.

KROOK: En tietenkää jantuksissa metälle mäne, mutta oti kuitenkin pyssy mukkaa, ku ei tiijä, vaekka tulis karhu vastaa. Ol männeellä viikolla tappanna Vastingilla lehmä.

Aettoa aattelin käyvä kahtomassa kaskimoa ympärillä, ettei voa oo karhu sitä koatanna.

JUNNO: Korpela pojaltaha ol karhu aekonaa vetännä peänaha silimille ja purru muualtaki nii, ettei poeka siitä selevinnä. Mutta Heinäjoe niittyä aatteli käyvä kahtomassa, että joko siellä peäsis alottammaa heinähommat. Täytyy kahtoa, että ei mäne emä ja pennu välillä, jos karhuja näkky. Sen ku erehtyy tekemää, ni peälle ne käö.

KROOK: Tokko oot susija nähän viime aekona? Kuuluu Soarjärvellä isäntä puonnee heinäkuorma peältä suoraa suve niskaa, ku sus ol ruvenna hevosta hätyyttämää. Mahtovat säekähteä nii sus ku isäntäki.

JUNNO: En oo monta kertoa sej jäläkee, ku nuorena paemenpoekana, vaekka kyllä hukka on perinnä meiltäe monta lammasta ja kissoja ja koeria iha rapu pielestä. Kuuluu ne jossae lapsiaki vienee.

KROOK: Syrjämmäessäkö olit paemenessa?

JUNNO: Missäpä muualla. Siinä sitä on korpea Kalamarrii päe männessä.

KROOK: Eikös sinusta pitännä tulla Poekolaa isäntä. Mite sinä rengiks jouvut?

JUNNO: Pit pit tulla, mutta sis-kot miehinee ahnehti Poekola-

ta ja ku vielä ol semmone tuntuma, että talossa on kirrous sen voari tappamise takia, ni aatteli, että olokoo. Eikä sitä parinkymmene ajast aja ikäsenä paljo huolia kannettavaksee haluva.

KROOK: Äkkiä sinä kuitenkin lähit Syrjämmäestä, vaekka se ol sukulaespaekka.

JUNNO: No, ku mulle tul vyöruusu meleko uusista verkahoususta. Sanonki Juholle, että kene roa housut oot mulle antanna, jollonka se tunnusti, että ol tappanna sillo soa aekaa heinälattoo kaks juovuksissa nukkunutta rysseä. Ol ottanna niiltä housut ennenku vei ne suohtaata. Vuosie

peästä sitte anto mulle ne housut. Siitä minä suutun.

KROOK: Nii sitte tulit tänne Humpille rengiks ja nyt oot teällä isäntänä. Otit Ellu tyttäre akakseks ja paria kuuta myöhemmi olit jo isä.

JUNNO: No naenha minä sen Lovviisa, vaekka näen, että se ol pienii päe Siinä ijässä alako tuntua sille, että ei oo heäppöstä olla loppuikkeäsä renkinä.

Ellu joutu taposta linnaa, vanha isäntä kuol, sitte vasta 11 vuon perästä naimisii meno jäläkee minusta tul Humpille isäntä.

KROOK: Nii, mikäs sinu on ollessa, ku Jussi tekköö kovasti töetä renkie kans. Ei muuta, ku tyttäriä naettelet ja vävyntekeleije parraita viinoja maistelet.

JUNNO: Em minä niitä oo naetellu. Ite ovat kaverisa katelleet. Niitä ei näötä ahneuve piru vaevoava niinku omia sisarian. Renkie ja torpparie perrää näkyvät oleva. Ovatha naetuvaa poes kottoa syömästä.

KROOK: Mitäs sinä tuolla tuohella tiet?

JUNNO: Aattelin viijä mukana ja tehä siitä läheteelle roppee tae ainaki lipi, että soa heinässä jokkaene heleposti jannoosa juuva niityllä. Mutta mites se teijä ruishalame siellä Riitaniity takana.

KROOK: Kyllä siitä rukkiita tulloo. Ootan voa aekoa, että peäsöö kommeimmat jyvät riiehe seinää irti rappoamaa. Siitä ku keittää uutispuuro, ni toas akat huutaa, ku peäsöö nii kommeita pieruja, että tupa raekuu. Heh heh! Mutta missä ne sinu nuorimmat poekas männöö, ku niitä ei oo näkynä?

JUNNO: Neo Kimingi raotaruukissa talorahoja tienoamassa, niinku ne ite viisastelloo. Joskus käövät Korppise tyttöjä riijoamassa.

KROOK: Ettei voa vahingo siipi roapasis!

JUNNO: Korppise tytöt on nii äkäsiä, ettei sitä voaroa taeja olla. Soa siitä poeijat itellee huoneehallitukse, jos niistä akat ottavat, ja ottaaha ne.

KROOK: Ennenku lähetää, ni kerro, mitä se teijä renki oekei sano sille kihlakunna tuomarille, ku se ol kärräellä lapseruokosta.

JUNNO: Tuomar ol ensi kysynnä, ootonko työ lapse isä, johon renki myöntel, että niihä ne sanoo. Siitä tuomar jatko, että sitte puhutaa maksusta, jollonka renki kiireesti sano, että enhä minä siitä paljo ota, ku ei siinä minulla piija kans nii kauva männy ja seki, ku ol vielä talo aekoa.

JUNNO+KROOK: Että poeijat on poekia!

Tämä sketsi sekä Kalle Poikosen muistelu ovat Taisto Poikosen tekemiä suvun suulliseen perimätietoon nojautuen.

Poikossuvun nettipalvelusta

Suvun tietoja täydentyy ja täsmentyy jatkuvasti. Poikossivun luetteloita on päivitetty maaliskuussa 2010.

Sukutietojen tilanne 29.3.2010

Mikko Poikosen jälkeen 16 sukupolvea

• lapset	5853
• lasten puoliset	2539
• puolisoitten vanhemmat	<u>428</u>
Yhteensä	8822 (lisäys 435)

Juho ”Junno” Poikosen jälkeen 9 sukupolvea

• lapset	2814
• lasten puoliset	1270
• puolisoitten vanhemmat	<u>272</u>
Yhteensä	4360 (lisäys 33)

Näiden lisäksi tiedossamme on karstusia tutki-
neella Jukka Heikkilällä myös Poikosa melkoi-
nen joukko – tietoja on vaihdettu puolin ja toisin.

Niiden ylläpito omaan tietokantaamme käy taito-
jemme perusteella vain nimi nimeltä ja tieto tie-
dosta puhtaana käsityönä edellyttäen, että tekijän
hoksottimet säilyvät kirk-
kaina koko työn ajan.

Uudella menettelyllä vauhtia kirjalle?

Rupesin selvittämään
uutta pilvisynkronointia,
jolla tiedostojen yhtä-
läisenä säilyttäminen eri
käyttäjillä on toteutettu
huomattavan helppokäyt-
töisesti. Tarve meillä on, että vähätöisesti voi-
simme jakaa sukutietojen ylläpitotyötä useam-
malle tekijälle, eikä tiedot kuitenkaan menis´ se-
kasin. Edistyneempi versio on esim. Genealogia –
ohjelmisto, johon voi valtuutetut tekijät ja osaajat
päivittää tietoja koko ajan. Tämä olis´ jäsenten
vapaasti selattavissa oleva tietokanta. Se palvelu
vaatii vuokrattavaa/hankittavaa serveripalvelua.
Näitä seikkoja valmistelemme. Otaksuisin, että
käytössämme on alkukesästä 2010 turvattu ja
testattu menettely nykyistä kehittyneemmästä
menettelystä, johon voi värväytyä ”tekemään

sukua lisää”. Toiminnasta kiinnostuneet ottakaa
yhteyttä sukuseuran hallituksen jäseniin – järjes-
tetään ohjaus ja saatte mahdollisuuden suvun te-
kemiseen. Tällaisen innostuksen käynnistyttyä
aineistomme voisi olla lyhyehkössä ajassa val-
miina kirjapainoa varten siistimistä vaille. Sekin
tosin on sinänsä melko mittava työ, mutta on
huomattavan järkevästi hoidettavissa, kun li-
säyksiä ei tarvitse käsitellä ja rakentaa yhä uudel-
leen samoja sivuaukeamia.

Kuvien sijoittelu palstatekstiin niin, että sivut
säilyisivät ehjinä, on aktiivista sovittelua vaa-
tivaa. Tiedon lisääntyessä tai vähetessä kuvasivun
alusta on se sivu ja ehkä seuraavat sivut sovitelta-
va uudelleen. Minulle on kertynyt joukko suvun
kuvia, joissa on varsin vaatava asia säilyttää kuvi-
en tiedot ja kuvat niin, että ne on löydettävissä
siihen saakka, kun kuva yhdistetään tietokantaan
suvun tekstiin.

Kuvassa Heinä-Heikin perhettä n.1921.

Nettiin pitäjän historiaa

Karstulan kirkonkokouksen pöytäkirja 1860, jos-
sa on nykyisen hautausmaan perustaminen Poiko-
lan hakaan. Pöytäkirja on nähtävissä Poikosnetis-
sä kohdassa ***Lisätietoa**. Silloin kyseinen kokous
oli pitäjän ylin päättävä elin – kuntahallinto alkoi
1865. Kopioin pöytäkirjan sellaisena kuin se asia
seisoo alkuperäisessä asiakirjassa.

Antti Poikonen

Heikki ja Aina Poikonen

*Eero ja Alina Poikonen, Jalmari Vesterinen
Alina Hokkala ja Olga Poikonen*

Anni Keilamaa os. Poikonen

*Rauha Vihinen, Olga Jaskari
Olga Poikonen ja Saima Ahola*

Sukututkijan mietteitä 2010

Poikokset saivat lottopotin sukutietoja Jukka Heikkilältä viime syksynä. Omaa sukuaan tutkiessaan Heikkilä ei tietenkään voinut olla törmäämättä Poikosiin, Karstulan yhteen valtasukuun. Karstuset tuntevat Heikkilät liikennöitsijäsukuna. Sukututkijoille aika tunnusomaisena tapana vaihdettiin Heikkilän kanssa sukutietoja. Vastavuoroinen aineisto vaan yllätti meidät laajuudellaan ja ennen kaikkea perusteellisuudellaan, sillä Heikkilä oli kirjannut mm. muutot harvinaisen tarkkaan. Poikosiin löytyi kokonaisia sukuhaaroja 1700-luvulta lähtien. Toki tiedoissa on yhä aukkoja, mutta merkittävä lisä niiden mukana tuli. Veljeni Antti on saanut vaivata päätään, kun on rassannut lisää Poikostietoja Heikkilän laajasta aineistosta. Satoja henkilöitä on löydettävissä tuhansien seasta. Monet jo ennestään Poikosiin taustaltaan kuuluvat tulevat sukuun sidotuiksi uusia sukuhaaroja myöten.

DNA-sukulaisuus äitini puolelta erään rouva diplomaatin kanssa innosti kaivamaan hänen taustasukuaan, kun esiäiti oli Karstulan Humpin Korppiselta, josta isoisäni äitikin oli kotoisin. Osoittautui, että yhteiset esivanhempamme ovat isännöineet Korppisella 1800-luvun alussa. DNA-sukulaisuus on ainakin sata vuotta kauempaa. Voihan se olla paljonkin kauempaa, kun mitokondrio ei paljasta ajallista etäisyyttä.

Poikosiin ei yhteinen sukulaisuutemme siis mennyt, mutta Krookkeihin kyllä. Suurin osa Poikosista kuuluu myös Krookkeihin.

Sukuseuramme jäsensihteeri Tarja Honkonen on ollut ansiokkaasti mukana Muhosten sukukirjan

teossa. Kirja on vasta ilmestynyt ja sitä on saatavana mm. Karstulan kirjakaupassa. Kirja sisältää lähelle 10.000 nimeä. Muhokset ovat vieläkin Karstulan seudulla eräs valtasuvuista ja kytkennät sen seurauksena Poikosiin moninkertaiset. Poikonen on nykyisin toiseksi yleisin sukunimi Karstulassa. Yleisin on Oikari. Vielä 1960-luvulla Poikosia oli eniten, mutta vaikuttaa, että Oikarit ovat olleet kotiseutu-uskollisempia kuin Poikokset, jotka ovat olleet liukkaampia muuttamaan.

Tietokoneen kanssa askaroivat voisivat kaivella sukutietojaan hakusanalla www.digiarkisto.org, sillä sieltä löytyy monenlaisia vaihtoehtoja jatkaa tutkimusta.

Vähän aivojaan vaivaamalla sieltä löytyy tietoja, vaikka ei alalle koulutusta olisikaan. Yleensä lähipiiristä löytyy toisiakin tutkimuksesta kiinnostuneita, joilta voi apua saada pulmatilanteissa. Lähes joka perheessä on myös nuoria tietokonenörttejä, jotka ratkovat pahojakin ongelmia suit sait.

Tutkin Karstulassa vuosikymmeniä vaikuttaneen valokuvaaja Pykösen arkistoa. Hänen negatiivjään on paljon kunnan arkistossa, mutta varsin rajallisesti niihin on tekstejä olemassa. Lisäksi negatiivien kunto on vuosien saatossa osin heikentynyt, eli suurta apua sukukuviin ei sieltä tule. Vihjeitä runsaskuvaisista huusholleista otetaan mielellään vastaan. Ei kuviakaan hetkessä kasata, jos kerran kirjaa ollaan tekemässä.

Antti skannasi näytteeksi Pykösen kuvia; ne ovat nähtävissä osoitteessa

<http://poikostenkuvat.lg.fi/kuvat/Karstula+Pyk%F6nen>

Taisto Poikonen

Maalaismaisemaa Humpilla 2.4.1961

LÄHETTÄJÄ:
Poikosten Sukuseura Ry
Tarja Honkonen
Höylämäentie 1
43500 KARSTULA

Yhteydenotot Sukukirjatoimikunnalle:

Taisto Poikonen
taisto.poikonen@pp.nic.f

Honkolantie 74
44160 HUUTOMÄKI
(014) 459 1177, 040 7746941

Tarja Honkonen
tarja-a.honkonen@pp.inet.fi

Höylämäentie 1
43500 KARSTULA
(014) 461 957, 040 534 0235

Antti Poikonen
antti.poikonen@netti.fi

Ylermintie 8 D
00760 HELSINKI
040 5345 177

Seppo Rautiainen
seppo10@msn.com

Niittykulmantie 5 as 16
00440 HELSINKI
(09) 562 5353, (014) 461060

Poikosvaakunaehdotus

Jäsenyys ja jäsenmaksut ovat elintärkeä osa sukuseuran toiminnassa:

Muista merkitä maksajan nimi ja osoite, jotta jäsenrekisteri pysyy ajan tasalla.
Leikkaa tästä tilisiirtolomakkeesi jäsenmaksua varten, kun maksat pankissa.
Lehti postitetaan vain jäsenmaksun maksaneille.

VUODEN JÄSENMAKSU ON 10 EUROA

Ainaijäsenyys on **100 EUROA**, mikä tarvitsee maksaa vain yhden kerran.
Osoitemuutokset jäsenrekisterinpitäjälle: **Tarja Honkonen puh. 040 534 0235**
tarja-a.honkonen@pp.inet.fi

Sukuseuran tilinumero on 104930-109996

Saajan tilinumero Mottagarens kontonummer	104930-109996	TILISIIRTO GIRERING <small>Med en värdlöst utvald valuta från Eurozone. Kontonummer och betalningsinställning ska vara samma som vid tidigare betalningar. För att säkerställa att betalningen går till rätt konto, vänligen ange den korrekta adressen för mottagaren i Finland enligt följande vilken till vilken betalningsinställning och adress till det korrekta kontot ska anges.</small>		
Saaja Mottagare	Poikosten Sukuseura ry	Viesti Meddelande		
Maksaja Betalare		Jäsenmaksu 2010		
Allekirjoitus Underskrift		Väljennö Ref.nr		
Tilillä n:o Från konto nr		Eräpäivä Förf.dag	05.05.2010	EUR ,00